

РЕШЕНИЕ

№ 15045

гр. София, 19.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 30.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **7999** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на „РЕНТАСКУТ“ ООД, ЕИК[ЕИК], с адрес на управление [населено място], р-н „И.“, [улица], №2, вх.А, ап.А6, представлявано от К. Д. Д., чрез адв. Г. Н. и адв. М. М. срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 23-4332-003465/19.07.2023 година по чл.171, т.2а, б.“А“ от ЗДвП на Полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която е наложена ПАМ- прекратяване на регистрация на ППС за срок от 6 месеца - мотопед марка „Супер С.“ с ДК [рег.номер на МПС] .

В жалбата е посочено, че ЗППАМ не съответства на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че ЗППАМ е издадена без да е установено участие от страна на дружеството в процесното нарушение. Аргументира се, че същата е издадена без да са разгледани и преценени всички факти и обстоятелства от значение за случая, като собственика нито е знаел, нито е допускал, още по – малко разрешавал притежаваното от него ППС да бъде управлявано от лице, чието СУМПС е било отнето, тъй като същото е било наето от В. М. С.. Моли се да същата да бъде отменена, като незаконосъобразна и бъдат присъдени сторените в производството съдебно – деловодни разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Н., прави искане за отмяна на процесната заповед, претендира разноски. В писмени бележки излага доводи, че „РЕНТАСКУТ“ ООД, не е извършила никакво нарушение, тъй като е предоставило процесно МПС на правоспособен водач, като дружеството не следва да отговаря за последвало преотстъпване на автомобила на неправоспособен водач.

Ответникът – Полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР – в съдебно заседание не се явява и не се представлява. Не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 17.07.2023г. около 00:58 часа в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], електрически мотопед бил спрян за проверка от служители на ОПП СДВР. Същите установили, че, лицето Е. М. Дервеняшки управлявал мотопед марка „Супер С.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на дружеството – жалбоподател, без да притежава СУМПС – неправоспособен водач.

За констатираното нарушение е съставен АУАН серия ГА с № 773959/17.07.2023г., връчен на нарушителя на същата дата.

Въз основа на АУАН е издадена и оспорената Заповед за прилагане на ПАМ.

В хода на делото са приети доказателствата, приложени по административната преписка, както и са разпитани св. В. С. и св. А. А. Д.. При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 146 от АПК, проверката на законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт обхваща установяване компетентността на издалия го орган, спазена ли е изискваната от закона форма, спазени ли са материалните и процесуалните разпоредби при издаването му, както и дали е съобразен с целта на закона. Съдът е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на АА на така посочените основания, като не се ограничава само с основанията посочени от оспорващия.

Съдът намира, че оспорения административен акт е издаден от компетентен орган и в изискваната от закона форма.

Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП., принудителните административни мерки по чл. 171,

ал.1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. Оспорвания акт е издаден от Полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР в това му качество и е налице необходимата компетентност, съгласно заповед № 513з-6400/07.07.2023г. на Директора на СДВР, вр. заповед № 8121з-1496/09.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи.

В обжалваната заповед изрично е посочено, че същата се основава на обстоятелствата, подробно изложени в съдържанието на акта за установяване на административното нарушение и с оглед наличието на всички реквизити предвидени в разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, следва да се приеме, че е издадена в предвидената от закона форма.

Настоящият състав не констатира при издаване на обжалваната заповед да е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствени правила и противоречие на материалноправни норми. Не е налице нарушение на разпоредбите на чл. 34 и чл. 35 от АПК.

Оспорената заповед отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Същата е мотивирана и съдържа фактическите и правните основания, послужили за нейното издаване. Изпълнени са изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката налице ли са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се сумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл.22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл.23 от ЗАНН). В случая Заповедта за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-003465/19.07.2023 година, е издадена на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП., съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство” на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Приложената на дружеството с обжалвания административен акт ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП от фактическа страна е в хипотезата на чл.171, т.2а, б.„а”, предл. последно от ЗДвП. - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което е неправомерно водач.

Не е спорно по делото, че мотопед марка „Супер С.“ с рег. [рег.номер на МПС] - превозното средство, което е било управлявано от неправоспособен водач и респ. което ППС е обект на приложената с оспорената заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, е собственост на „РЕНТАСКУТ“ ООД. От събраните по делото писмени доказателства по несъмнен начин се установява и че „РЕНТАСКУТ“ ООД нито е предоставяла МПС за ползване, нито е разрешавал управлението на мотопеда от неправоспособния водач, тъкмо обратното, видно и от показанията на св. Д. в с.з. на 30.05.2024г., В. С. е регистриран в платформата и е имал наемни сесии на мотопед чрез платформата на дружеството. Следователно, в случая, мотопедът е предоставен за ползване на правоспособен водач св. С., с изрично задължение същият, да не преотстъпва ползването на мотопеда на трети лица. Последният от своя страна твърди, че някой се е възползвал от документите му, но на снимката нужна за регистрацията се вижда той да държи свидетелството си за управление на МПС и контролен талон, която явно е направена за нуждите на регистрацията.

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо свидетелство за управление /неправоспособен водач/, като законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на ППС, чието превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо СУМПС съотв. от неправоспособен водач /в хипотезата на чл. 171, т.2а, б. „а“, предл. последно от ЗДвП/, се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т.н управлението на притежавания от него мотопед от неправоспособен водач. В случая обаче от доказателствата по делото по несъмнен начин се установява, че собственикът на мотопеда, по никакъв начин, с никакви действия или бездействия, не е предизвикал противоположния резултат – управлението на притежавания от него мотопед от неправоспособен водач. Следователно управлението на мотопеда от лице, което е неправоспособен водач, не се свързва с каквото и да е било неправомерно поведение на собственика на МПС.

Разпоредбите на чл.6, ал.1 и ал.5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая освен че прилагането на оспорената ПАМ не е обосновано, още по-малко е доказано с необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел, мярката не се основава на действия /бездействия/ на дружеството жалбоподател, сочещи на съпричастност на собственика на мотопеда

към установения противоположен резултат – управление на МПС от неспособен водач. Поради което с наложената на „РЕНТАСКУТ“ ООД с обжалваната заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, се нарушава принципа на съразмерността по чл.6 от АПК.

Оспорената заповед е издадена и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Преди издаването на заповедта не са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, както се установи в производството пред съда, нито в последствие са обсъдени същите.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е основателна.

Предвид изхода на делото пред АССГ, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в тежест на отдел „Пътна полиция“ СДВР следва да бъде възложено заплащането на направените разноски по делото пред тази инстанция в размер 450 лева /като от тях 50 лв. държавна такса и 400 лв. адвокатски хонорар/, който следва да бъдат платени на жалбоподателя „РЕНТАСКУТ“ ООД, ЕИК[ЕИК].

С тези мотиви, съдът

РЕШИ :

ОТМЕНЯ по жалбата на „РЕНТАСКУТ“ ООД, ЕИК[ЕИК], Заповед за прилагане на ПАМ № 23-4332-003465/19.07.2023 година по чл.171, т.2а, б.„А“ от ЗДвП. на Полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която е наложена ПАМ-прекратяване на регистрация на ППС за срок от 6 месеца - мотопед марка „Супер С.“ с ДК [рег.номер на МПС] .

ОСЪЖДА сектор „Пътна полиция“ към СДВР да заплати на „РЕНТАСКУТ“ ООД, ЕИК[ЕИК], с адрес на управление [населено място], р-н „И.“, [улица], №2, вх.А, ап.Аб, представлявано от К. Д. Д., разноски по делото в размер на 450 /четирисотин и петдесет/ лева.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал.5, изр. второ от ЗДвП.

СЪДИЯ: